

DE TIJD GAAT STEEDS SNELLER...

De tijd gaat steeds sneller volgens de evenredigheidstheorie.

Tot mijn eigen verbazing is het inmiddels alweer een jaartje geleden dat ik als loods ben gestopt. Hoogste tijd om eenieder te bedanken voor alle waardevolle herinnering die ik heb overgehouden aan het Loodswezen.

Ik wil hierbij eerst mijn waardering uitspreken aan alle medewerkers van de BV die mij al die jaren hebben ontzorgd. Van het inzetten in een reis tot het in goede banen leiden van juridische problemen met externe partijen. En alles daartussen. Met als kers op de taart de perfect verzorgde afscheidsreceptie in samenwerking met de soos.

Bij die gelegenheid deed het mij goed om collega's uit een ver verleden weer eens de hand te schudden en er een praatje mee te maken. Hun ervaring en de prachtige verhalen die erbij hoorden zijn mij een steun geweest in het begin van mijn carrière.

De eerste vijftien jaar heb ik bijna alleen maar collega's het loodswezen zien verlaten. Gelukkig traden er later weer nieuwe mensen toe tot de maatschap. Resultierend in nieuwe verhalen en leuke gesprekken op de werkvloer. Alleen klaverjassen konden ze niet meer.

En dan de mooie herinneringen aan kapiteins, roeiers, sleepbootbemanningen, helicoptercrew, steigerbazen, agenten, havendienst, douane en scheepsbemanningen.

Een dessert ijsje op een Noor is gewoon een heel bord vol. Een snelle hap op een Chinees kan je echt niet op. Espresso alleen op een Italiaan. Frappé op een Griek. En coffietie op een Rus. Duits ontbijt: "Zwei Eier oder vier Herr Lodse ?"

De kusterkapitein, badend in het zweet, zijn verhaal vertellend over de rogue-wave die hij vorige reis was tegengekomen. Met foto's en krantenartikel hoe zijn schip, of wat er nog van over was, een haventje in Ierland was binnen gelopen. Hij was de enigste van de opvarenden die terug naar zee was gegaan. Ik vroeg mij af voor hoelang nog.

Als de roeiers met beide handen driftig zwaaiden werd het echt tijd om het schip af te stoppen. Sleepbootassistentie waarbij ik aan de stem van de sleepbootkapitein kon opmaken dat hij zich af vroeg of deze manoeuvre zo wel de bedoeling was.

De helicoptercrew die nooit te beroerd was om je nog even van het uitzicht te laten genieten aan een dun staaldraadje. De steigerbaas die vond dat je er (bijna) was en dan ... "weer vijf meter achteruit, loods"

De agent op de gangway die ik, onprofessioneel, in niet mis te verstane woorden vertelde wat ik van deze kapitein vond. Gelukkig dacht hij net zo over deze man.

De havendienst **Reageert Pas Achteraf** is verre van de waarheid. Dankzij het snel reageren van een havendienstboot ben ik met een blackout-feeder godzijdank niet in een chemicaliën- tanker bij de Vopak Vlaardingen gelopen.

Met de douane altijd vriendjes gebleven. Natuurlijk !!! De scheepsbemanning, in allerlei soorten en maten. Shell 31. Op een prachtige zonnige zondagmorgen allemaal kwijlend over de reling hangend. Toekijkend hoe een jonge vrouwelijke stagiaire steigerbaas voor de eerste keer probeerde de walgangway met de kraan aan boord te krijgen. Hoewel het zweet haar uitbrak stak niemand een hand uit. Na een half uur kon ik dan eindelijk van boord, vrolijk uitgezwaaid door de voltallige bemanning. Hun dag kon niet meer stuk.

Nee, dan de matroos die een klein aluminium loopplankje bereidwillig voor mij neer legde met daarop de tekst "SWL 75kg". Toen ik hem erop wees dat deze loods dit gewicht ruimschoots overschreed keek hij mij even verbaasd aan. En sprak toen de legendarische woorden "Ahhhh mister the pilot, this one brand new!!!" Daar had ik natuurlijk niet van terug. Vol zelfvertrouwen liep ik uiterst voorzichtig naar beneden.

Hoe snel kan het gaan. Zelfs mijn taalgebruik is al een beetje aan het verschuiven naar landrot. Hier werd ik kortgeleden fijntjes op gewezen door de walkapitein van het ss Rotterdam. Bij het van boord gaan hadden wij een praatje over het stormachtige

weer. Waarop ik zei: "Deze boot slingert niet want ligt aan de buitenkant toch vastgeklemd tussen stalen palen". "Meneer, ...(uitdrukkelijke stilte)... dit is geen boot maar een schip". Innerlijk moest ik lachen. Hij moest eens weten. Veertig jaar zeevaartervaring. En dan dit.

Ik kijk er met veel plezier op terug. Het is niet iedereen gegeven om een job te hebben waarbij je zo lang fluitend naar en van je werk komt. Daarom wil ik bij deze iedereen nogmaals ontzettend bedanken voor hun inzet en de mooie herinneringen die ik heb overgehouden aan mijn periode bij het Loodswezen.

Hartelijke groet, Dick van Citteren